

**Liturgie morgendienst
Emmen, 20 november 2016
Thema: Amos – boerprofeet...**

1. Votum

2. Zegengroet

Genade voor u en vrede van God onze Vader en van de Heer Jezus Christus.

3. Zingen: **Psalm 29:1**

4. Gods wil voor ons leven – m.b.v. de picto's van www.geloof.nu

5. Zingen: **Psalm 119:28**

6. Gebed om verlichting met de heilige Geest

7. Kindermoment: Amos

8. Zingen: **Heer onze Heer!** (met: <https://www.youtube.com/watch?v=SLOfRyupYfY>)

9. Schriftlezing: **Amos 1:1,2 en 2:4-16** (*gelezen door...*)

10. Zingen: **Psalm 140:4,5,8,9** (vers 4 geleerd door groep 3 en 4)

11. Preek

12. Amenlied: **Psalm 146:1,3,5** (uit <http://www.denieuwepsalmberijming.nl/>)

13. Dankgebed, voorbede

14. Inzameling van de gaven (*diakenen geholpen door...*).

15. Slotzang: **LvdK 20:1,2,3**

16. Zegen.

De genade van onze Heer Jezus Christus, en de liefde van God en de eenheid met de heilige Geest zij met u allen.

Kindermoment: Amos (kinderen groep 5 t/m 8)

Wie heeft er wel 's van Amos gehoord? [dia1]

Wie is Amos? Wat is Amos?

[dia2] Profeet – wat moet een profeet doen? Zijn er nu nog profeten?

Bijbelboek – kun je 't vinden in je Bijbeltje?

'Kleine profeet': [dia3] maar een paar hfd (9). Vergelijk met Jesaja (66) en Jeremia (52).

Amos is boer, [dia4] eigenaar van 'n groot bedrijf.

Schapefokker in [dia5] Tekoa, ongeveer 20 km onder Jeruzalem, niet ver van Bethlehem (waar ken je je Bethlehem van?)

Amos handelt ook in hout. Hij kweekt [dia6] *sycomoren* = moerbeivijgen of wilde vijgen. Stoere boom, met een dikke stam. Wordt niet hoog, vertakt snel. Ideale klimboom (wie klom in een boom?). Gekweekt voor het hout, niet voor de vruchten.

Iets vertellen over de profetie van Amos: [dia7] tegen 'kalverendienst' in Dan en Bethel, tegen onrecht, slecht behandelen van de zwakke mensen

(Zingen en lezen)

Preek [dia9blanco]

Volk van God, geliefde gemeente van Jezus Christus,
br/zr jonger of ouder, welkome gast, luisteraar/kijker thuis,

Het zal je maar gebeuren: Je bent een druk bezet mens. Christen en een trouw bezoeker van de kerkdiensten. Je bent betrokken op wat er allemaal in de kerk gebeurt, maar hebt eigenlijk net te weinig tijd om een ambt te bekleden.

Want je bent namelijk ook nog eigenaar van een goedlopend bedrijf. Je hebt connecties in het hele land, ja zelfs in het buitenland.

Regelmatig moet je op zakenreis. Op pad met de auto, soms met het vliegtuig. En dan slapen in een hotel in de grote stad. Nieuwe contacten leggen, relaties onderhouden, je producten aan de man brengen.

Je spreekt meerdere talen, waaronder die van de wereld. Je weet wat er te koop is en hebt heel wat van het leven gezien. Ook dat er onder *glitter and glamour* heel wat ellende en verdriet en onrecht schuilgaat: de krottenwijken pal naast de luxueuze hotels; de junkies en hoeren op de glanzende boulevards.

En dan opeens krijg je het. Een stem binnenin je zegt je om de boel maar even de boel te laten en er met een zeepkist op uit te trekken om op iedere hoek van de straat het evangelie te verkondigen.

En je wordt door die innerlijke opdracht *gegrepen*, het laat je niet los, je geeft er zelfs gehoor aan...

Met overtuiging bewogen breng je het goede nieuws van redding en behoud door Jezus Christus alleen.

Stel je misdaad en onrecht aan de kaak, waarbij je niet aarzelt man en paard te noemen. Laat je zien waar de welvaart zijn schrijnende steken laat vallen.

Het zal je toch gebeuren!

Het overkomt [dia10] Amos.

Amos heeft een goed leven. Hij heeft het economisch tij behoerlijk mee.

Er is een *gouden tijd* aangebroken in Israël en Juda. [dia11] Onder het bewind van de koningen Uzzia (Azarja) van Juda en Jerobeam II van Israël, is er rust, stabiliteit en vrede.

Omdat echt sterke vijanden ontbreken, lukte het hen zelfs om verloren gebied terug te veroveren, waardoor iets van de glorie uit de tijd van David en Salomo is teruggekeerd.

En zoals dat gaat als er geen ruzie is, als er niet gevochten wordt, is er gelegenheid iets op te bouwen. Sjieke woningen rijzen als paddestoelen uit de grond.

De handel kent geen grenzen. Kooplui trekken overal heen en komen met de nieuwste snufjes terug. Sieraden voor de vrouwen, schoonheidsmiddelen, kleurige kleding en fijne stoffen, het prachtigste tafelzilver en niet te vergeten allerlei stijlmeubelen, zoals trendy rustbedden uit Damascus en aanligbedden uit Sidon.

Ook wat cultuur en ontspanning betreft worden invloeden van buitenaf geïntroduceerd, als het gaat om eten en drinken of om muziek en dans. Het uitgaansleven neemt een hoge vlucht. Ze kunnen meepraten en meedoen met de wereld, zijn eindelijk geëmancipeerd en bevrijd van dat achterlijke, cultuurloze imago dat altijd de spot en lachlust van de hoogbeschaafde burens had opgeroepen. Nee, je hoeft je niet meer te generen als je met een zakenrelatie uit het buitenland uitgaat in Jeruzalem of Samaria...

Een gouden eeuw. Men ziet het als een zegen van de Here.

Ze zijn immers teruggekeerd naar zijn dienst: de baäls vernietigd, de astartes uitgeroeid.

Goed, er is nog wel de kalverendienst in Dan in het noorden en Bethel in het zuiden, maar echt *afgoderij* kun je dat toch niet noemen. Dat is eerder *politiek*, om de mensen in het Tienstammenrijk vooral ook daar te *houden* – stel je voor dat ze allemaal weer naar Jeruzalem gaan – het zou ze nog op het idee van kerkelijke eenheid kunnen brengen! Nee, laten we vooral houwen wat we hebben!

En bevestigt JHWH het niet – groter welvaart hebben ze in geen jaren gekend!

De godshuizen worden heus niet vergeten. De heiligdommen drukbezocht. De altaren roken. Ook voor de kerk houdt men de hand echt niet op de knip...

Maar zoals altijd als de bomen tot in de hemel groeien, zijn er mensen die niet mee kunnen komen. Die zich in de schulden steken, zich een ongeluk lenen om er tenslotte achter te komen dat ze aan de grond zitten.

Dat is natuurlijk erg jammer voor die mensen, want daardoor moeten ze de spulletjes die ze nog wel hebben, ook nog verkopen. Maar ja, zaken zijn nou eenmaal zaken. Als je niet kunt meekomen, ga je er onderdoor. Je weet het wel hé: de één z'n brood...

En zo is er een kloof ontstaan tussen rijk en arm. Een kloof die steeds groter wordt.

Aan de ene kant weelde en welvaart. Aan de andere bittere armoede.

Schrijnende dingen kom je tegen – iemand wordt als slaaf verkocht omdat 'ie z'n schoenen niet kan betalen! Rechters worden massaal omgekocht. Er is klassejustitie; de grote jongens kopen zich vrij ten koste van de kleine man. Corruptie viert hoogtij.

Een vader en zijn zoon vergrijpen zich aan dezelfde slavin, die niet anders kan doen dan gehoorzamen aan haar deftige *meneren*... En ondertussen hangen die *meneren* de vrome jongen uit in de tempel, bij het altaar nog wel – ja, maar op verpande kleren, terwijl de

HERE duidelijk heeft gezegd dat een verpand kled voor zonsondergang terug gegeven moet worden!

Het is een en al egoïsme wat de klok slaat. Als jezelf maar aan je trekken komt, als jij maar plezier hebt en kunt genieten. Allemaal dikke ikken...

Amos ziet het, Amos weet het. Dit, dit is de wereld, de wereld waarin hij woont...

En dan zomaar ineens gebeurt het. Terwijl hij druk aan het werk is overvalt hem het Woord van God. Hij schouwt, hij ziet dat Woord in visioenen.

Het is een, ja, nogal *dwingende* droom, waar je zo maar niet onderuit kunt.

Het legt beslag op hem, laat hem niet los.

Het is ook een Woord dat niet echt *leuk* is. Eerder angstaanjagend.

Zoals het gebrul van de leeuw, 's nachts als je bij het vuur dommelt, je wakker schrikt, opmerkzaam maakt, waaks.

Het Woord roept hem midden uit z'n werk vandaan en stuurt hem naar Israël, het Tienstammen broedervolk.

Naar het land waar het zo goed gaat, waar welvaart en vrede heerst, waar de pleinen vol zijn van mensen en offerdieren en waar men de HERE dankt voor zijn zegen.

Uiterekend daar waar de hemel blauw is, geen vuiltje aan de lucht, waar de zon helder schijnt, uiterekend daar moet Amos donkere, [dia12] dreigende wolken verkondigen, een naderend onweer: *wee degenen die zich veilig voelen op de berg van Samaria!*

Net als eens David wordt nu Amos achter de kudde weggeroepen voor een taak, een hemelse opdracht.

En hij heeft geen keus: [dia13] *een leeuw heeft gebruld – wie zou er niet vrezen? God, de HERE heeft gesproken – wie zou er niet profeteren?*

Hij had natuurlijk net als Jona weg kunnen vluchten op een boot precies de andere kant op. Of als Jeremia er als een berg tegenop zien en alles uit de kast halen om er onderuit te kunnen.

Zou het hem geholpen hebben? Gebeurt niet wat de HERE wil dat gebeurt!?

Als Hij je een taak geeft kun je je daar maar beter met hart en ziel voor geven. [dia14] *De HERE heeft mij achter de schapen vandaan gehaald, en het is de HERE die tegen me heeft gezegd: 'Ga naar mijn volk Israël en profeteer daar'.*

Met deze woorden verdedigt Amos zich als Amasja, de priester van Bethel, hem het land uitwijst en suggereert dat hij maar ergens anders zijn brood moet gaan verdienen.

Verontwaardigt is Amos daarover: kom nou zeg, hij is geen *broodprofeet!* Hij praat de mensen niet naar de mond en sust ze niet in slaap met de zoete woordjes die ze zo graag willen horen... Denk niet dat hij voor z'n broodwinning afhankelijk is van profetie!

Kijk, en juist dát, dat hij boer is, onafhankelijk koopman, zou hem boven alle verdenking moeten verheffen. Hij verkondigt slechts wat hij *moet* verkondigen!

Hij is geen *broodprofeet*, maar *boerprofeet!*

[dia15] Nou, een *boer* vinden de mensen hem wel.

Zoals hij met z'n klompen door hun porseleinkast dendert...

Van al hun deftigheid, verwijfdheid en opsmuk trekt hij zich niets aan.

De dames die maar liggen te liggen op hun divans en zich de wijn goed laten smaken

noemt 'ie NB *vette koeien die de berg van Samaria kaalgrazen.*

Nee, z'n taal is bepaald niet genuanceerd en fijngevoelig.

Maar daar is het nu ook de tijd niet naar, want Amos ziet [dia16] donkere wolken zich samepakken. Een ontzagwekkend onweer waarvan je het gerommel in de verte al kunt horen en dat steeds dichterbij komt.

Zo is zijn profetie ook opgebouwd: de oordeelsaankondiging begint ver weg: Damascus. Daarna volgen Gaza en Tyrus; da's ook nog buitenland. *Toe maar hoor, laat hij hen maar goed de waarheid zeggen. Pak ze maar aan, die buitenlanders!*

Maar dan komen Edom, Ammon en Moab aan de beurt – het net begint zich te sluiten, want ook al zijn het vijanden, het zijn tegelijk broedervolken.

Inmiddels is het onweer vlakbij: dreigende wolken pakken zich samen boven Jeruzalem.

De bliksem flitst en oorverdovend is de donder: je hebt mijn wet verworpen, je hebt je niet gehouden aan de bedoeling die Ik er mee had, je hebt je er vanaf gemaakt, leugengoden achterna gelopen. Vuur!

En dan is God waar Hij wezen wil: in Israël. Tegen geen enkel volk is de aanklacht zo lang, nergens anders voelt JHWH zich zo gepasseerd als juist bij zijn eigen volk.

[dia17] *Uit alle volken op aarde heb Ik alleen jullie uitgekozen, en daarom zal ik jullie voor al je wandaden straffen.*

Juist omdat het Gods volk is, juist omdat God zich aan hen bekend heeft gemaakt, zal het nu bij ongehoorzaamheid extra worden gestraft.

Het begint ver weg: de HERE zend signalen uit dat het Hem ernst is, dat zijn volk moet opletten: hoor de leeuw brullen!

Zo geeft de HERE zijn volk nog de tijd om zich te bekeren van zelfgenoegzaamheid en egoïsme.

Dat staat er immers: *De woorden die Amos profeteerde over Israël twee jaar voor de aardbeving.*

God geeft tijd, maar op een gegeven moment is het op. Dan is het afgelopen. Dan gaat Hij doen wat Hij heeft gezegd te zullen doen.

En het kraakt onder hen, en boven hen en om hen! Die aardbeving heeft zoveel indruk gemaakt, dat er in Zacharia 14:5 nog naar wordt verwezen.

Amos kondigt zelfs de ballingschap al aan.

De mensen op hun deftige ligbedden vinden het net als in de dagen van Noach een lachertje – dreiging, hoezo? Zij als gevangenen weggevoerd – door wie dan wel?

Maar nog geen dertig jaar later is Israël naar Assur afgevoerd.

Met de HERE kun je geen loopje nemen...

Wat moeten wij in vredesnaam met Amos? Met zulke onheilsprofetie? Met zo'n boeteprediker? Is dat niet de tijd van het OT, de tijd vóór Christus, vóór de Geest? Geldt voor ons geen andere werkelijkheid?

Toch: is Amos' tijd en cultuur zoveel anders dan die van ons?

Hoeveel onrecht is er om ons heen? Hoeveel verdrukking, neerbuiging, hoogmoed, ikerichtheid, vet egoïsme?

Leven wij ook niet vóór de aardbeving? De aardbeving waarin de grote dag van de HERE zich aankondigt, waarvan we de klok horen tikken in oorlogen en geruchten van oorlogen,

in natuurgeweld en vluchtelingenstromen?

En het mag zo zijn dat velen de boze dag naar voren schuiven (*nu nog niet!*), het gerommel is in de verte te horen.

Zal Christus niet onverwacht terug komen, zoals een dief in de nacht!?

Wij leven nog vóór de aardbeving. Twee jaar, tien jaar, twintig jaar – wie zal het zeggen? In elk geval zoveel jaren, dat God ons ruimte geeft voor bekering.

Of hebben *wij* geen bekering nodig?

We hebben haar heel hard nodig! We hebben haar allemaal nodig! We hebben haar elke dag opnieuw nodig!

Want is er bij ons ook niet heel veel uiterlijke vroomheid en godsdienstigheid, terwijl we innerlijk koud en lauw zijn?

En vloekt bij u/jou/mij ook niet nog heel veel met wat God wil?

En is er in jouw leven ook niet die ene zonde, waarvan je je nog altijd.... ja, toch *bekeren* moet!? [dia18blanco]

Het zal je maar gebeuren. Je zit op je kamer en leest voor je naar bed gaat nog een stukje uit de Bijbel – je bent per slot van rekening christen.

Het woord dat je leest raakt je, schokt je, laat je niet meer los. Je kunt de slaap niet vatten, je droomt ervan. Misschien verzet je je er wel tegen – tevergeefs.

En daar ga je, je kunt niet anders: je bent *profeet* geworden. Gewoon, als boer, chauffeur, huismoeder, monteur, secretaresse, scholier.

Is dát niet wat wij na Amos geleerd hebben: dat je door Gods Geest *allemaal* profeet bent. Iedereen hier. Geroepen om te getuigen van Jezus Christus en de redding en verlossing in Hem. Om jezelf en anderen steeds weer wakker te schudden: wat bezielt jou!? En op te roepen je steeds weer helemaal aan Christus te geven.

Wij *worden* geen profeet, we *zijn* het al. Waarom is daar vaak zo weinig van te merken?

Zou dat komen doordat we ons bij voorbaat al een beetje afschermen, zodat het ons niet al te dicht bij komt?

Lezen we nog in Gods Woord? Ja, aan tafel natuurlijk. Een goede gewoonte, laat het dat vooral blijven. Maar het is natuurlijk niet de meest geschikte plek om het echt tot je te laten doordringen. Dan moet je er toch echt rustig de tijd voor nemen. Er tijd voor *plannen* zelfs.

Maar dan nog is het vaak zo dat wij naar Gods Woord toegaan, in plaats van dat we het op ons af laten komen. Wij gaan erboven staan en niet eronder.

Jij gaat ermee aan het werk, in plaats dat het met jou aan het werk gaat.

Dan is het geen wonder als je er zo weinig door gegrepen worden – als jij denkt dat jij het het wel in the pocket hebt, als jij wel precies te weten hoe het allemaal zit.

Zie je, dan heb *jij* greep op de Bijbel, terwijl het precies andersom moet zijn: [dia19] **de bijbel moet jou in z'n greep hebben!**

Het zal je maar gebeuren!

Laat het gebeuren, *laat* je overweldigen door het indrukwekkende Woord van God.

Want niet wij moeten de bijbel onder de knie krijgen, de bijbel moet ons onder de knie krijgen!

Amen [dia20]